

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1093/06
20.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Станојевића, председника већа, Михаила Рулића, Звездане Лутовац, Предрага Трифуновића и Власте Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије, МУП Србије коју заступа републички Јавни правобранилац, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Пироту, Гж. бр. 256/05 од 21.03.2006. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Пироту, Гж. бр. 256/05 од 21.03.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Димитровграду, П.број 138/03 од 07.02.2005. године у ставу један изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због незаконитог престанка радног односа исплати: за претрпљене душевне болове износ од 50.000,00 динара, због повреде части и угледа износ од 100.000,00 динара и да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 15.000,00 динара. Ставом два изреке преко досуђеног, тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му због незаконитог престанка радног односа исплати за претрпљене душевне болове до износа од 250.000,00 динара, услед незаконитог распоређивања на ниже радно место од јануара 2001. до 05.09.2002. године, за претрпљене душевне болове износ од 250.000,00 динара и на име претрпљеног страха 200.000,00 динара и услед незаконитог одузимања службеног оружја, дела оружане опреме и муниције, три гранична печата са бројевима 204, 205 и 206, на име претрпљених душевних болова 200.000,00 динара и на име претрпљеног страха 120.000,00 динара, одбијен је као неоснован.

Пресудом Окружног суда у Пироту Гж.бр. 256/05 од 21.03.2006. године у ставу један преиначена је пресуда Општинског суда у Димитровграду П. број 138/03 од 07.02.2005. године у ставу првом изреке тако што је тужбени захтев тужиоца за исплату нематеријалне штете због незаконитог престанка радног односа за претрпљене душевне болове у износу од 50.000,00 динара и због повреде части и угледа у износу од 100.000,00 динара као и за исплату од 15.000,00 динара на име трошкова парничног поступка одбијен као неоснован. Ставом два изреке другостепене пресуде одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставу два изреке.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, преко свог пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. претходно важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491.став 4. важећег Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије" број 1225/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354.став 2. тачка 11. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 354.став 2. тачка 14. претходно важећег ЗПП-а, (сада 361. став 2. тачка 12.ЗПП), на коју се указује ревизијом јер побијана пресуда нема недостатака због којих не може бити испитана. За своју одлуку Окружни суд у Пироту дао јасне и непротивречне разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд.

Неоснован је и навод ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцу је као раднику туженог престао радни однос по решењу број 118-247 од 18.09.2002. године и решењу Вишег дисциплинског суда број 5058/02 од 14.10.2002. године, а на основу члана 45. у вези са чланом 34. став 1. тачка 2. Закона о унутрашњим пословима. Решења о престанку радног односа су поништена од стране Окружног суда у Пироту пресудом Гж.бр. 247/03 од 20.06.2003. године уз обавезу туженог да тужиоца врати на радно место полицајца у станици пограничне полиције на граници у ББ признавањем свих права из радног односа.

Према овако утврђеном чињеничном стању у које се ревизијом не може побијати правилно је

другостепени суд преиначио одлуку првостепеног суда и одбио тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете због незаконитог престанка радног односа. Правична накнада за претрпљене душевне болове припада само у случајевима прописаним чланом 200. ЗОО и то за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа и части, слободе и права личности и смрти блиског лица. Тужиоцу не припада право на новчану накнаду за претрпљене душевне болове услед незаконитог удаљења са посла јер је његова сатисфакција у томе што је правоснажном судском одлуком враћен на посао. У том смислу тужилац има право на накнаду материјалне штете због изгубљене зараде, а не и право на накнаду нематеријалне штете нарочито имајући у виду да решење о престанку радног односа тужиоца није донето у злонамерно и шиканозно вођеном поступку, ради повреде угледа и части већ у оквиру овлашћења органа тужене сагласно члану 45. а у вези са чланом 34. став 1. тачка 2. Закона о унутрашњим пословима.

Према одредби члана 14. Закона о радним односима у државним органима функционер који руководи државним органом може, ако то потребе државног органа захтевају запосленог распоредити на друго радно место у истом органу које одговара његовој стручној спреми и радним способностима. Распоређивање тужиоца на ниже радно место не даје право тужиоцу на накнаду нематеријалне штете сходно члану 200. ЗОО, већ само евентуално право на накнаду материјалне штете, разлике у заради, ако се утврди да његово распоређивање није било у складу са прописима који регулишу распоређивање радника у државним органима конкретно у Министарству унутрашњих послова.

Радње које је тужени предузимао у току истражног поступка, узимање оружја, оружане опреме, муниције и печата су резултат покренуте истраге против тужиоца због сумње да је извршио кривично дело које се гони по службеној дужности, те предузимањем тих радњи тужиоцу није нанета нематеријална штета у смислу члана 200. ЗОО, на основу које би тужиоцу припало право на накнаду исте.

Са свега изложеног а на основу члана 393.ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Никола Станојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.